

Гниятъ, опръскани съ вражески кърви,
Съждани и отъ ръжда и отъ църви,

Щитове, копия, стрѣли, боздуганъ,
Хвърлени нѣйдѣ по тъмний таванъ.

Днеска е миръ и почиватъ юнаци;
Мечътъ спи — дрънкатъ потири, кърчази . . .

Мигомъ заглъхнаха пѣсни и шумъ, —
Гордо изстѣпи прѣдъ гоститѣ Крумъ

И кат' си излекъ опъна мустака,
Каза: «Свещенъ е завѣтъ за юнака —

Въ бой да не жали юнашка си крѣвь,
Между пирующи въ пиръ да е прѣвъ!

Падналий въ битви юнакъ да се слави!
Живи, пирувайте. Сладко ви здраве!»

И Никифоровий черепъ, кованъ
Въ злато, подигна тогава засмянъ

Всички слѣдъ него потири поднеха
И ги отъ устни испразнени снеха.

Само глумецътъ единъ между тѣхъ
Чаша не вдигна и, духомъ неплахъ,